

dant. Det, de har i den tyske Rigsdag, Nærværelsespenge, er Resultatet af et Kompromis mellem Reaktionen og Demokratiet. Den tyske Reaktion modsatte sig i meget lang Tid, at de tyske Rigsdagsmænd fik Diæter. Det var ganske aabenbart et udemokratisk Standpunkt; og Demokratiet i Tyskland, baade Frisindede og Socialdemokrater, kæmpede for Diæterne. Det er ogsaa det eneste, som ligestiller den ubemidlede Mand med den bemidlede med Hensyn til at blive Folkerepræsentant. Man vil maaske erindre, hvor stærkt selve den tyske Kejser gik imod Kravet om Diæter til Rigsdagsmændene, idet han ved en vis Lejlighed, da Socialdemokraterne var gaaede stærkt frem ved Valgene, udtalte det bevingede Ord: Og saa vil de Karle have Diæter oven i Købet! Denne Udtalelse af den tyske Kejser, der udtrykte hans Foragt for Folkerepræsentationen, vakte megen Opmærksomhed og Uvillie og bidrog maaske indirekte til, at man endelig gik over til en Slags Diætudbetaling til den tyske Rigsdag, men man blev staaende ved det Kompromis, at det blev Nærværelsespenge. Det forekommer mig, at der er noget i høj Grad utiltalende deri, noget, som ikke ganske stemmer med Rigsdagens Værdighed. I det hele taget er det besynderligt, at man fra en vis Side, endogsaa fra et Medlem i selve Rigsdagen, staar og — jeg maa vel ikke bruge Udtrykket lefler, men lad mig sige tager Hensyn til saadanne Stemninger, som i Virkeligheden er udsprungne af de allerlaveste Instinkter, den allerlaveste Misundelse mod Folkets egne Mænd, som er valgte af Folket. Man har ingen Uvillie imod, at en Godsejer, som har arvet et stort Gods, og en Kapitalist, som har arvet en stor Formue, ganske suverænt administrerer, leder og tager Indtægten af dette Gods og denne store Formue. Der er ingen Uvillie imod Statens og Kirkens Embedsmænd, som sidder med gode Lønninger, man er slet ikke bange for, at der bliver et Par Præster mere eller mindre, det ærede Medlem fra Silkeborg er ikke bange for, at Præsternes Antal skal forøges, fra dette Tings Side er der heller ikke nogen stærk Frygt for, at Embedsmændenes Antal skal forøges; kun naar det drejer sig om Rigsdagsmænd, Folkerepræsentanter, om Lovgivere, der dog skal staa som Indehavere af det højeste. Hver her i vort Samfund, saa hører man selv Rigsdagsmænd tage Hensyn til disse efter min Mening meget lave og smaatskaarne Instinkter i visse Kredse. Men bag derved

ligger i Virkeligheden en reaktionær Uvillie mod Folkestyret; det er Sandheden. Derfor glæder det mig for øvrigt ogsaa, at man i Regeringsforslaget foreslaar at ophæve den efter min Mening ganske uværdige Forskel, der er i Diæternes Størrelse før og efter 1. April. Jeg haaber, at man vil støtte det fra alle Sider. Til det ærede Medlem fra Silkeborg vil jeg endnu kun sige, at saa vidt jeg ved, gælder det ikke for Embedsmænd eller Folk i andre ledende Stillinger, at man nøje kontrollerer, om de er til Stede paa deres Kontor og gør deres Gerning, det overlader man til dem selv. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem fra Silkeborg f. Eks. kunde ønske en Bestemmelse om, at Driftsbestyrere ikke faar deres Gage udbetalt i den Tid, de af forskellige Grunde, f. Eks. fordi de er valgte til Rigsdagsmænd, er borte fra deres Stilling og ikke er i Stand til at passe deres Kontor eller deres Virksomhed som Driftsbestyrere. Hvis det ærede Medlem vil fastholde denne Betragtning overfor Rigsdagsmænd, maa jeg bede ham ogsaa være med til en lignende Bestemmelse f. Eks. overfor Driftsbestyrere.

Jeg skal ikke komme nærmere ind paa det ærede Medlems Udtalelser i det hele om Stemmeret og Stemmepligt. Det ærede Medlem fastholdt jo ikke en Gang de Betragtninger, han havde gjort gældende, han forlod dem efter at have brugt ret lang Tid til at udvikle dem. Men naar det ærede Medlem i den Sammenhæng taler om, at der altid med Rettigheder følger Pligter, tror jeg, han gør sig skyldig i en Misforstaaelse. Det er ubestrideligt, at alle Medlemmer af dette Ting har Taleret, men det ærede Medlem fra Silkeborg befinder sig i en Misforstaaelse, naar han tror, at der med denne Taleret ogsaa absolut følger en Taleforpligtelse.

Formanden: Folketingsmanden for Sorø Amts 4de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

R. Andersen: Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borbjerg), spurgte mig, hvorfor jeg var saa bange for en Forøgelse af Valgkredsenes Antal. Jeg kan egentlig ikke sige, at jeg i og for sig er saa bange for en saadan Forøgelse, men jeg mener, vi har Valgkredse nok, og jeg tror, det er en almindelig Opfattelse, at vi har Valgkredse og Rigsdagsmænd nok, saa Grunden til at forøge deres Antal skulde da kun være den, jeg har anført, at man for at opnaa en nogenlunde retfærdig Fordeling uden at